Temps Pasquals - Diumenge de resurrecció

Per JosemiE el dl., 03/04/2023 - 00:00

Ac 10,34a.37-43
Col 3,1-4
Jn 20,1-9

Alegrem-nos!! Amb joia ens trobem celebrant el fet més central i definitiu de la nostra fe: Déu Pare ha ressuscitat Jesús. (Potser... ¿aquestes paraules no susciten en nosaltres l'explosió de joia que haurien de provocar? Potser "les hem escoltat massa"?)

Aquests dies passats hem acompanyat Jesús en la seva entrega: la Passió i la mort. Avui, ara!!, el reconeixem viu d'una altra manera. No és la mort la que queda. La que es queda amb nosaltres i el nostre destí. Qui es queda és Jesús!!! Jesús ha ressuscitat!!!

Viu per sempre. És i serà amb nosaltres sempre. I aquesta nova vida és, també, per a nosaltres.

La vida és una altra cosa després d'aquest esdeveniment. La mort no és la darrera paraula. Alegrem-nos i celebrem-ho!

L'Evangeli que acabem de llegir remarca que acollir la excepcional notícia de la Resurrecció no és quelcom evident ni fàcil d'assimilar. No és, tampoc gens fàcil d'explicar. És una experiència profunda personal. No són fets objectivables.

1.- Quan encara era fosc.

M. Magdalena es posa en marxa essent encara fosc. Negra nit, potser. La posa en marxa l'amor. L'única cosa que ens mobilitza per sobre de les evidències i les raons. La única raó que ens manté dempeus quan el món es trenca i s'ensorra. Un gran amor, quan encara és fosc. Quin sentit tindria anar al sepulcre, tot sabent que no podrà entrar. Que la pedra és inamovible. Que no podrà fer res. ...Res més que estar. Estar allà. Estar a prop.

Quan encara és fosc ens mou l'amor. La recerca. La mateixa enyorança. Aquella força que no sabem d'on surt, però que ens fa saltar sobre nosaltres mateixos.

I quan arriba al sepulcre, el que veu li provoca inquietud. Torna immediatament. Les coses encara van pitjor del que pensava. Torna a la comunitat. Ho explica als deixebles.

Quan encara és fosc, i no veiem clar, és el moment de preguntar-nos: i, ara, què faria un gran amor? On ens porta l'amor i l'estimació. A què ens mou. Aquest és la pregunta.

Sovint ens demanem "què es el que toca". O, què farien els pragmàtics. O els experts, o els activistes, o...

Quan encara és fosc. Sense veure-hi res. Sentir i preguntar-nos per l'amor. Deixar-nos portar per l'amor.

2.- Tres mirades. Tres moments de veure i no-veure, alhora.

a) Magdalena i Joan, cada un a la seva manera, veuen, però no entren. Esperen. Es donen temps. El que veuen els desconcerta. Veuen i s'aturen, de moment. No és la impetuositat allò que els surt. Necessiten el seu temps. Necessiten anar amb algú més. Algú que els acompanyi. La primera mirada.

b) Pere veu indicis, senyals. Però només això. Benes i faixes. Plegades i enrotllades. Fets. Fets que mouen a raonar, buscar explicacions, formular hipòtesis. La mirada explicativa y raonable.

c) Encara pensant Pere, entra Joan. I "va veure i va creure". Què ha passat en Joan que veient les mateixes coses, va veure i va creure? La mirada de la fe.

Potser la força no està en les coses. En els fets. Potser la força està en la mirada. Configurar una mirada amb cor. Acollidora, creient, oberta. Una mirada descentrada d'un mateix. Una mirada que és capaç de veure allò invisible. Invisible al ulls. Invisible a primera vista. Però present en el cor. "Va veure i va creure". Sense poder dubtar.

3.- Perquè encara no havien entès l'Escriptura.

És clar que havien escoltat les indicacions de Jesús, dient-los que havia de morir i ressuscitar. I tant! que Jesús els havia parlat i instruït! Però... encara no havien entès les Escriptures. Encara no havien canviat la mirada. Encara restaven entestats en la realitat palpable i evident. Encara no havien acceptat que la realitat –i la vida!- és més profunda del que coneixien. Que el Déu de Jesús és molt més gran que els nostres esquemes i enteniments.

Cristians del 2023, nosaltres. Celebrant i obrint-nos a la Pasqua potser experimentem aquestes dificultats dels deixebles de tots el temps. Començant pels primers. Potser ens toca, també, experimentar la seva presència i la seva crida, contra tota evidència exterior. Acceptar que el Déu de Jesús és així. El Déu de la vida. El Déu de l'amor. Potser ens toqui canviar la mirada. Acollir la Bona Notícia. No només conèixer-la. Sinó deixar-la viure i arrelar en nosaltres. Deixar que sigui la font de la nostra vida. Veure amb la mirada de la fe. Amb els ulls del cor. Amb la mateixa mirada del Ressuscitat.

Alegrem-nos i celebrem-ho!! Joia i festa!! Present i futur!!

ETIQUETES
AMOR VEURE MIRAR